

1 | Connie cea curioasă își face apariția

Într-o zi oarecare, când cei trei frațiori pliveau grădina de legume a familiei, mama ieși în prag și le spuse:

— Joe! Beth! Frannie! Fiți atenți o clipă! Tocmai am primit o scrisoare de la o prietenă și mi-e greu să iau o hotărâre. Ia uitați ce mi-a scris.

Mama începu să citească scrisoarea cu voce tare:

DRAGĂ PRIETENĂ DE SUFLET,

Am o mare rugămintă la tine. De o vreme încoace, nu am fost în apele mele și doctorul a insistat să îmi iau o vacanță lungă, însă, după cum bine știi, nu o pot lăsa singură pe micuța mea Connie. Ai putea să o iei în gazdă până mă întorc? Bineînțeles, eforturile tale vor fi bine răsplătite.

Copiii tăi sunt cumiști și i-ai educat cum se cuvine, așa că sunt convinsă că prietenia lor i-ar prinde foarte bine micuței mele Connie, care — îmi pare rău să spun asta — este destul de răsfățată.

Te rog să îmi dai de știre, cât mai curând, ce hotărâre ai luat.

*Vechea ta prietenă,
LIZZIE HAYNES*

Cei trei frați o ascultaseră cu atenție pe mama lor, fără să scoată un sunet. Într-un final, Beth rupse tăcerea:

— O, mamă! Am întâlnit-o pe Connie o singură dată și mi-a părut nespus de egoistă și de răsfățată – ca să nu mai zic cât de curioasă era! Nu era loc în care să nu-și bage nasul! Chiar *trebuie* să o primim?

— Nu, bineînțeles că nu *trebuie*, replică mama. Dar recunosc că mi-ar prinde bine niște bănuți în plus, ca să nu mai spun cât de bine i-ar prinde lui Connie să locuiască la noi. Cred că s-ar mai potoli și n-ar mai fi atât de răsfățată!

— Părerea mea este că, dacă ne stă în putință, ar trebui să-i ajutăm pe cei care au nevoie, spuse Joe într-un sfârșit. În regulă, mamă, zic să o primim pe Connie la noi și să ne străduim să o dezvățăm de proastele obiceiuri!

— O s-o ducem să cunoască Pădurea Fermecată și Copacul Depărtărilor! spuse Frannie bucuroasă.

— Așa e. Până acum l-am avut pe vărul Rick cu noi, însă s-a întors la el acasă, zise Beth. Acum o s-o avem pe Connie în locul lui! Dacă punem un pătuț în colțul camerei mele și a lui Frannie, poate să doarmă cu noi.

Înduioșată, mama le zâmbi copiilor și intră în casă pentru a-i răspunde prietenei ei vechi că, da,

Connie este oricând bine-venită în casa lor. Cei trei frați schimbă priviri complice:

— Lasă că avem noi ac de cojocul ei, dacă îndrăznește să ne dea bătăi de cap, spuse Beth.

— Și n-o să-i dăm voie să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala! adăugă Frannie. Ei bine, ce-ai zice dacă am începe prin a o duce în Copacul Depărtărilor, acasă la Morocănilă, spiridușul țâfnos? O va dojeni el cum se cuvine.

Chicotiră cu toții. Își dădeau seama că aveau să se amuze copios pe seama noului oaspete. Connie era o băgăcioasă și jumătate, așa că Pădurea Fermecată era cu siguranță locul potrivit să o vindece de toate ifosele.

— Va fi distractiv să îi prezentăm și altcuiva Copacul Depărtărilor și pe locuitorii lui, spuse Joe. Mă întreb ce părere va avea Connie cea curioasă despre Moș Cratiță, Mătăsuță și Lună-Plină!

— Iar eu mă întreb ce părere vor avea *ei* despre ea! replică Beth. Ce nume potrivit i-ai găsit, Joe, Connie cea curioasă! De acum înainte doar așa am să mă gândesc la ea.

Connie cea curioasă avea să sosească la țară săptămâna următoare. Beth îi dădu o mână de ajutor mamei să așeze un pătuț în colțul din dormitorul fetelor. Connie era mititică. Deși era de-o seamă cu Frannie, făcea nazuri la mâncare și nu crescuse la

fel de mult. Cu toate acestea, era o fetiță frumoșică și cochetă, căreia îi plăcea să se îmbrace îngrijit.

— Aranjează-ți puțin părul, Frannie, doar nu vrei să o întâmpini așa pe Connie, o sfătui mama pe mezină, căreia îi crescuse destul de mult părul, iar acum se cerea tuns.

Copiii ieșiră în drum, în așteptarea autobuzului.

— Iată-l! exclamă Joe. Acum dă colțul. Și uite-o și pe Connie cea curioasă, gătită din cap până-n picioare de-ai zice că se duce direct la o serbare!

Dintr-o săritură, Connie fu jos din autobuz. Politicos, Joe îi luă bagajul și o îmbrățișă de bun venit. Fetele îi urmară exemplul. Connie îi inspectă minuțios.

— Hmm, chiar arătați ca niște copii de la țară! spuse nou-venita.

— Ei bine, chiar suntem, replică Beth calmă. În cel mai scurt timp vei arăta și tu ca noi. Sper că te vei simți bine aici, Connie.

— M-am întâlnit cu Rick zilele trecute, spuse Connie pășind țănoasă pe alee alături de cei trei copii. Mi-a îndrugat numai baliverne!

— Cine? *Rick*? Dar el nu-i un mincinos! protestă Joe mirat. Despre ce baliverne vorbești?

— Dacă într-adevăr vrei să știi, începu Connie, mi-a povestit de-o Pădure Fermecată cu o aiureală de Copac al Depărtărilor și niște nerozi pe nume

Lună-Plină, doamna Spălăceală și domnul Cutărică și un ins dus cu pluta, care mai e și surd pe deasupra, Moș Cratiță.

— Aha, carevasăzică toate îți par simple aiureli și nerozii? replică Joe într-un sfârșit.

— Nu cred o iotă, răspunse fata. Nu cred în povești de adormit copiii, cu zâne, elfi, magie și cine știe mai ce. E demodat!

— Asta înseamnă că suntem o adunătură de demodați, concluzionă Beth amuzată. Noi nu doar credem că Pădurea Fermecată și Copacul Depărțării există, ci chiar mergem des în vizită la

prietenii noștri dragi care locuiesc acolo! Mai mult, din când în când, vizităm tărâmurile vrăjite din vârful copacului! Ne gândeam să te ducem și pe tine acolo.

— N-are niciun sens să vă obosiți, zise Connie. Nu cred o iotă din ce spuneți.

— Poftim? Nici dacă le-ai vedea cu ochii tăi? întrebă Frannie.

— Nici măcar așa, răspuse Connie. Ce să mai zic... toate mi se par niște invenții. Zău așa!

— Ei bine, mai vedem noi, spuse Joe. Eu cred că o să ne distrăm pe cinste cu tine în Copacul Depărtărilor, Connie! Ce n-aș da să-i văd fața lui Moroccană, dacă ar ști că nu crezi în el!

— Ce-ați zice să o ducem acolo mâine? sugeră Beth, chicotind.

— Sigur că da! spuse Joe. Dar am face bine să mai amânăm vizitarea tărâmurilor fermecate din vârful copacului. Cine știe cum o s-o dăm pe Connie jos de acolo?

— Tărâmurii? În vârful *copacului*? Tărâmurii fermecate în vârful unui copac? repetă Connie neîncrezătoare.

— Da, vezi tu, Connie, Pădurea Fermecată e la doi pași de aici, o lămuri Beth. Iar în mijlocul ei tronează cel mai înalt copac din lume – un copac magic. I se spune Copacul Depărtărilor, fiindcă vârful său

e nespus de sus și acolo ajung tot soiul de tărâmurii vrăjite, care se schimbă în fiecare săptămână.

— Nu cred o iotă din ce-mi spui, zise Connie neimpresionată.

— În regulă, nici nu trebuie, replică scurt Frannie, care începuse să fie deranjată de nou-venită. Gata, am ajuns acasă. Și iat-o pe mama, ne așteaptă!

Nici nu ajunseră bine acasă, că cele două surori și Connie începură să despacheteze și să aranjeze lucrurile musafirei în comoda de la capul patului. Beth băgă de seamă că fetița nu-și adusese nicio haină de purtat la țară, ci doar lucruri noi și bune. Cum avea să se cațăre Connie în Copacul Depărțării în rochițe delicate? I-ar fi prins bine niște haine mai vechi! Măcar ea și Frannie aveau destule pe care să i le poată împrumuta.

— Îmi închipui că abia așteptați să-i arătați lui Connie Pădurea Fermecată! spuse mama, când se adunară cu toții la cină.

— O, până și dumneavoastră credeți în asta? întrebă Connie, mirată că și un adult dădea crezare poveștilor pentru copii.

— Drept să spun, nu am văzut copacul cu ochii mei, însă i-am cunoscut pe câțiva dintre locuitorii lui, răspunse mama.